

Jmenuji se Bradley Walker. Anežka Stickney byla má dcera a byla usmrcena nákladákem devatenáctého listopadu při cestě domů ze školy. Nebyla Češka, nicméně narodila se tady, mluvila plynule jak česky tak anglicky a vyrůstala v obou kulturách.

Přecházela Rokycanovu ulici po přechodu na zelenou, když z Prokopovy ulice zatáčel doprava nákladní vůz a srazil ji. Když měla deset minut zpoždění oproti tomu než bylo obvyklé, její matka se ji vydala hledat a našla ji na ulici. Já sám přijel o několik minut později, abych sledoval záchranáře, jak se ji snaží oživit.

Bylo jí osm let a chodila do třetí třídy v Lupáčově ulici. Chození domů ze školy jí dodávalo sebedůvěru a byla pyšná na to, že pomáhá mámě, která se doma stará o malého bratříčka. Stále jsem přesvědčen o tom, že děti by měly chodit ze školy domů samy. Je to důležitá část jejich výchovy a učení se zodpovědnosti.

To, co mě teď trápí, není osud můj ani mé dcery, ale příštího člověka, který zemře na ulicích Prahy. Stěhujeme se z Prokopovy pryč, neboť bolest působená tím, že člověk musí několikrát denně procházet místem, kde zemřela, je nesnesitelná. Než odejdeme, dal jsem si slib, že se pokusím dosáhnout nějakých změn a budu doufat, že nikdo jiný nebude muset zažít to co já a nebude si muset projít tím, čím jsem si já prošel během několika posledních měsíců.

Každý člověk na tomto světě má svoji odpovědnost. Někdy jde o odpovědnost profesní, v rámci plnění pracovních povinností, jindy o odpovědnost úřední, při výkonu úřední moci, a jindy jde o čistě osobní, lidskou odpovědnost. Pokud na sebe nemůžete vzít profesní odpovědnost zařídit, že staveniště bude tak bezpečné, jak by mělo být, nebo úřední odpovědnost zajistit, že vaše ulice, křižovatky a stavební povolení budou řádně navrženy, pak minimum, co můžete udělat, je přijmout osobní odpovědnost za své chování. My VŠICHNI sdílíme tyto cesty. Tramvaje, autobusy, auta, kola, chodci, my všichni musíme sdílet tento prostor v tomto hustě osídleném centru města. Pokud lidé budou nadále lhostejní ke své odpovědnosti vůči spoluobčanům, lidé budou i nadále umírat.

Moje dcera neměla šanci, její život skončil dříve než mohla být převezena do nemocnice. Ale existuje šance pro ty, co dosud žijí, pokud každý občan Prahy přijme odpovědnost za zdraví a bezpečnost svých spoluobčanů. Tohle je okamžik, kdy přesvědčení "tady nemohu nic udělat" nebo "to není možné" musí zemřít, aby lidé společně mohli žít v bezpečí. Můžeme řídit bezpečněji. Můžeme požadovat, aby naše vláda vydala více peněz na to, aby naše ulice byly bezpečnější, a můžeme učinit naše podnikání bezpečnějším pro občany a zákazníky.

Chovejte se, prosím, bezpečněji a odpovědněji, ať už za vás samotné, za vaši vládu i za ostatní lidi kolem.

Kdyby jen jeden jediný život měl být zachráněn, tak nezemřela zbytečně.